

Lyriske Digte,

udgivne

af

P. L. Møller.

Parvum parva decet!

KJÖBENHAVN.

Paa Boghandler **H. C. KLEINS** Forlag.

Trykt hos **BIANCOLINO.**

1840.

Kristelige Jubelhymner, —
Kom I fra det samme Bryst?

Dommedagens Tordenstemme,
Streng og dog saa kjærlig varm,
Bævende vi kan fornemme
Gjennem Døgnets Dværgelarm.
Fjældskred fra det gamle Norden
Ruller ned og ryster Jorden,
Krybet sammenkrymper sig.

Hvorfra bryde disse Flammer,
Denne livsstofsvangre Luft,
Som vort Sind saa selsomt rammer,
Fast lig glemte Drømmes Duft? —
„Fra en sjælfuld Klippes Tinder,
„Ved hvis Sne vort Syn hensvinder
„I et himmelsk Hjertedyb! —

„Det er Dansken, Præsten, Brages
„Sagas, Valas Søn, — hvis Røst
„Maned Lyn af svundne Dages
„Kraft og Aand, til Tidens Trøst.
„Døden kan vel *Stemmen* dæmpe,
„*Ordet* staar som vældig Kæmpe,
„Det skal have Liv i Nord!”

Thorvaldsen.

Der staar
I Syd med den aldrig fordunklede Himmel,
Med den aldrig svindende Blomstervrimmel,
Med Piniesusen og Lavrbærly,
Med Orangernes blussende Morgengry,
Med Myrter hos evig grønnende Grave,
En Kirkegaard;
Den kaldes Hesperiens Have. —

Og spørger du
Med deltagende Hu,
Om hvo, der ligger begravet
I Haven,
Da sænker Erindringens Alf sine Vinger,
Mens Svaret klinger:
„Det var Menneskets Ungdoms herligste Flor,
Som stædtes til Hvile i denne Jord,
Det var græske Musers og Gratiers Kor,
Som herhid for Barbariets Storm
Landflygtige tyed;
Det var Skjönhedsgudindens hellige Form
Med sit Rige forjaget, som flyed
Over Voven
Til Olieskoven.
Det var Skjönhedshimlens varmende Stjerne,
Som i Tider, mørke, fjærne,
Ved de syv Høje
Lukked sit sjæfulde Öje.

Og Aarhundreder rulle de dunkle Bølger.
For Raaheds Stemme
De levende glemme,
Hvad Gravenes Mulm fordølger.
De kriges, en Blodström følger;
Men over de faldne Helte
Ny Morgen fremgryer.

Og Aarhundreder velte
De sludfulde Skyer,
Og sagtelig Vintertaagen flyer,
Og Glemselens Isdækker smelte.
Og de vaagne som af Drømme,
Og Livsaander strømme
Med Andagtens, Fredens livsalige Mildhed,
Og de sysle i Stilhed
Med Pensel og Mejsel, og tænke sig om,
Til det gudindviede Rom
Fra Fortids Dage
At kalde Mindernes Helligdom
Tilbage.

De færdes med Sagn og Ruiners Støv,
Under Klokkeklang og Lavrbærløv.
Herlige Værker fødes.
Gravene brødes,
Og de gamle Guder hæved sig frem
Af det lønlige Hjem.

En aandig Verden omdufter dem,
Med kristelige Billeder de mødes.
De stirre paa Tidens Elv,
Og undres og kjendes ej ved sig selv.
Aanderne mattes,
Tvivlende, følede, noget dog fattes,
At Maler, Former og Digter
Erindringen svigter.
Om Idealet de fortvivle.
De hvile. —

Det er atter stille.
Kun Tiberens Bølger ensformig trille,
Men sig Tiden forandrer. —
Hvo vandrer,
Saa tankefuld gennem Haven
Med Vandringstaven?
Disse blonde Lokker, disse lyse Blikke
Reber ikke
Orangehjemmet.
Det er en fremmed.
Men i hans Indre det gjærer og syder —
Et Hekla, hvis Ild ved Vesuv frembryder.
En Tryllestav ham rører.
Aanderøster han hører,
Og de aabne ham gamle Skrifter
Og Menneskebedrifter.
De svundne Idealer gjenføder hans Aand.

I Leret famler den formende Haand;
Mejslen sig hæver,
Marmoret bæver:
Hedenske Myter, kristelige Ideer
Inkarnerte Tiden beundrende seer. —

De flygtende Aar han ej mærker.
Han graanes blandt tallose Værker.
Men stundum vaagner en gammel Dröm
Med en Farve saa ung, en Tone saa öm,
Og mægtige Længsler drage
Ham til Norden tilbage.

Höjt løfter Bølgen sig i dunkle Vande
Og trykker stolt sig op mod Skibets Bryst.
Koldt vifter Vinden fra de kolde Strande
Og bringer Hilsen fra den gule Høst.
Ej mægter Solen meer at overmande
Det stærke Norden, paa sit Tog fra Øst.
De varme Straaler som et Skin forsvinde
Og leve snart kun i vemodigt Minde.

Jeg saa, beskyllet af de sortblaa Vande,
Med lave Kyster strække sig en Ø.
Der stod en Kvinde, stirred over Sø,
Og Længselstøner lød saa vidt om Strande, —

En ensom Brud med Diadem om Pande,
Lig Ariadne, dog en nordisk Mø.
Med lyse Lokker og med havblaa Ojne
Hun skuer ud, hvor Voverne sig højne.

Han kommer, Kongen over Aandens Druer, 7)
Med Tankeskarer svøbt i Kunstens Duft.
Höjt slynger alt blandt evige Stjerneluer
Han hendes Krone gennem Taageluft.
Hun viser ham et Tempel rejst med Buer
For Skjönheds evig gjældende Fornuft.
Der stolt formæles mellem Bøgestammer
Skal Nordens Aand med Sydens Skjönhedsflammer!

I. L. Heiberg.

Sonettens og Ottavens søde Tone,
Og Redondiljens Bølgeslag med spansk
Grandezza, rytmisk Æterduft af fransk
Urbanitet, Sølvmaalm af Nordens Zone,

Dig fletted en romantisk Alfekrone,
Som trylled frem et Liv, et indenlandsk,
En Virkelighed, munter, frisk og dansk,
Et sjældent Offer for Apollons Trone.